

1

ESTÀS DE PEGA, LLUC!

El divendres a la tarda, la classe d'en Lluc era un veritable guirigall. Acabaven de fer educació física i esperaven l'arribada del professor de naturals. Només faltaven quaranta-cinc minuts per finalitzar les classes del dia i...

—Cap de setmana! —va exclamar la Rita etzibant un cop de colze a en Lluc, el seu company de taula i també el seu millor amic.

—Estigues quieta. —En Lluc arrodonia la punta del seu avió de paper—. A veure si aquest cop s'enlaira.

Era incapaç de fer-los volar. Aquell seria el seu darrer intent.

...va estavellar-se damunt el frondós i rinxolat cap d'en Bartomeu Bleda, el professor de naturals, que entrava en aquell precís instant.

—Oh, no! —En Lluç va fer uns ulls com unes taronges. En Bartomeu Bleda, tot i el seu cognom, tenia males puces...

«I ara un avió al cap», va pensar en Lluç.

—Oblida el que he dit. Tornes a estar de pega —li va dir la Rita a cau d'orella en veure l'incident, i el va anotar en la llibreta:

En Lluç ha enlairat el seu primer avió de paper, però ha tingut un aterratge desastrós: ha caigut damunt la closca del Bleda.

Mentrestant, els divuit nens i nenes de la classe estaven expectants i en silenci. I tots, a excepció de la Magalí —la nena més bufada de la classe i la filla del director—, observaven en Lluç amb cara de llàstima.

En Bartomeu Bleda, molt seriós i amb l'avió ben subjectat al cap, va deixar el seu maletí damunt la taula i va dirigir una mirada a en Lluç.

La Rita va donar un copet d'ànim a l'espatlla del seu amic. S'esperaven el pitjor.

—Noi, què m’has de dir? —va demanar en Bartomeu Bleda.

Un calfred va recórrer el cos d’en Lluç i va provar d’explicar-se:

—Em sap greu, però...

El professor el va interrompre i llavors va somriure:

—Resposta incorrecta. Avui és el primer dia de primavera!

En Lluç va respirar alleujat. El Bleda no s’havia adonat que aquella mena d’escarola que li coronava el cap feia les funcions de pista d’aterratge. I amb una mica de sort, ningú no diria res. O sí?

«Potser la bocamolla de la Magalí», va pensar en Lluç.

—Obre la finestra —va indicar el Bleda.

En Lluç es va aixecar i va fer el que li deien. Tan bon punt la va obrir, un agradable ventijol es va passejar per l’aula i va gronxar l’avió perillosament.

Però en Bartomeu Bleda, aliè al moviment de l'objecte que havia aterrat al seu cap, somreia feliç:

—Us presento la Rainette —va dir mentre obria una capseta de fusta.

Els alumnes van mirar a una banda i a l'altra. No veien ningú.

I llavors en Bartomeu Bleda els va mostrar una cosa sobre el palmell de la mà. Els nens i les nenes de les primeres fileres van poder veure una granota verda i diminuta.

El professor va fer una passa endavant perquè també la veiés bé la resta de la classe.

—És de plàstic? —va preguntar algú.

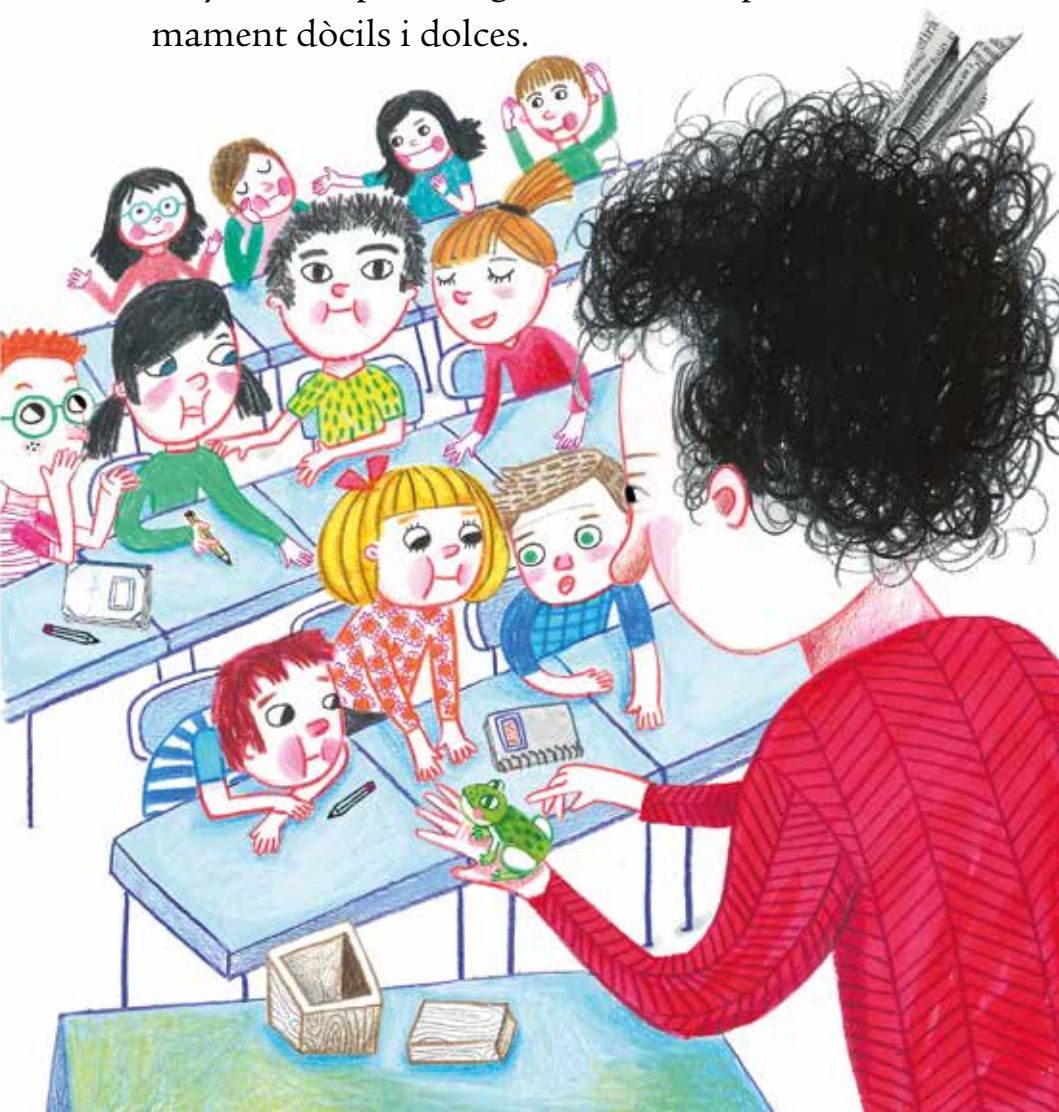
—I ara! —va respondre l'home, sorprès—. La Rainette és de veritat. De fet...

Però la Rita el va interrompre:

—L'haurem de disseccionar?

En Bartomeu Bleda va empal·lidir i els pèls que formaven l'escarola es van posar de punta en sentir aquella bajanada. En Lluc va pensar que l'avió sortiria disparat en qualsevol moment.

—Intentava explicar-vos que, de fet, és la meva mascota —i va sospirar i va acaronar el cap de la granota per tranquil·litzar-la—. La Rainette pertany a una espècie de granotetes europees extremament dòcils i dolces.

—Ecs! —En Lluc no va poder reprimir una ganyota de fàstic. Les granotes li regiraven l'estómac.

—Ecs? —va repetir el professor de naturals escodrintyant l'aula—. Qui diu fàstics de la meva mascota?

En Lluc va alçar la mà.

—No em crec que un ésser tan adorable com la Rainette et provoqui repulsió —va dir en Bartomeu Bleda, i llavors va posar l'amfibi a l'altura dels ulls d'en Lluc—. La pobra granoteta és molt poruga.

A en Lluc li va començar a picar el nas d'una forma incontrollable. La primavera li provocava al·lèrgia. El cas era que tenia unes ganes horroses d'esternudar, i sabia del cert que un esternut pot assolir una velocitat de 180 km/h. Per això va pensar que el millor seria reprimir-lo, si no volia veure volar l'amfibi pels aires.

—Gruop! —va esternudar cap endins. La Rainette va saltar lleument i va dirigir els seus ulls sortints a en Lluc.

—Deu pensar que ets de la seva espècie —va mormolar la Rita.

El Bleda continuava palplantat davant d'en Lluc tot explicant quin era el plat preferit de la Rainette.

—Li agraden els insectes! —va exclamar.

—Voladors com els avions? —va cridar, sorneguera, la Magalí.

La classe sencera, a excepció de la Rita, va esclafir a riure.

—I ara grata-li el caparró, Lluc. Li encanta —en Bartomeu Bleda podia ser molt persistent.

—Roac! —La Rainette semblava que hi estava d'acord.

—No cal, gràcies —va dir el nen.

Però el professor de naturals va insistir.

—Sí, home! Fes-ho com ho faig jo —i amb l'índex va tocar el caparró de la granota. Aquesta, complaguda, va parpellejar sense perdre de vista el nen.

En Lluc era incapaç de posar un dit damunt l'amfibi.

—No —va repetir en el mateix instant que entrava una abella per la finestra oberta.

La Rainette va ser l'única que se'n va adonar i, durant uns segons, va seguir, immòbil, el vol de l'insecte.

—Toca-la d'una vegada —va xiuxiuejar la Rita—. Si no, no et deixarà en pau.

El nen va mirar la seva companya de reüll. Tenia raó. Valia més fer el que li manaven.

Va treure forces d'on no les tenia per acaronar aquell cap verd. Primer, però, va prémer ben fort els ulls i va començar a moure l'índex preparat per tocar aquella pell llefiscosa.

«Ecs, ecs, ecs!», repetia el subconscient d'en Lluç.

I llavors tot va succeir massa de pressa. L'abella va sobrevolar l'aula fins que, finalment, va decidir aturar-se al front d'en Lluç.

slammyam!

La Rainette va disparar la llarga i elàstica llen-
gota i va atrapar l'insecte. Com que en Lluc
seguia amb els ulls tancats, va pensar que algú
li havia enganxat un xiclet al front.

—Quin fàstic! —va xisclar.

La Rita estava esfereïda i va anotar el nou incident en el quadern.

—Què me'n dius? —va preguntar el professor, satisfet—. Una experiència única, oi?

En Lluc estava pàl·lid i desconcertat, la Rita se'l mirava petrificada i entre la resta de companys i companyes hi havia reaccions de tot tipus.

El professor va fer mitja volta enduent-se la Rainette amb ell.

—Un espectacle que no es veu cada dia. Quina llàstima no haver-lo enregistrat —va prosseguir en Bartomeu, i va aturar-se un moment a mirar el rellotge de polsera—. D'aquí a un parell d'hores agafo un avió.

—Un avió? —va dir, burleta, la Magalí—. El tens ben agafat...

Però no va poder acabar la frase perquè la Rita es va tombar enfurismada i va frasejar:

«Si dius que té un avió al cap grgrggrgr...»

Com que la Magalí sabia llegir els llavis, va preferir callar.

—No em puc endur la meva mascota. He decidit confiar en un de vosaltres perquè en tingui cura el cap de setmana —i el professor va repassar un per un els seus alumnes.

«Que no em triï a mi, si us plau! Que no em triï...», es repetia en Lluc sense parar amb la mirada fixa a terra.

—Voluntaris? —va preguntar.

Ningú no va aixecar la mà.

—Tu! —va exclamar finalment el professor.

En Lluc va respirar alleujat. En aixecar la vista va adonar-se que tothom estava pendent d'ell.

—Segur que ho faràs molt bé! —va cridar la Magalí des del fons de l'aula.

—Jo? —En Lluc va mirar la Rita—. M'ha triat a mi?

—Estàs de pega, Lluc —va xiuxiuejar la seva amiga.

En Lluc no volia endur-se la granota a casa de cap de les maneres i per això va posar en funcionament el cervell.

—El pare no vol animals a casa. —Va ser la primera excusa que li va venir al cap.

La Rita se'l va mirar amb els ulls oberts de bat a bat. Aquella era l'excusa més absurda que havia sentit a dir. El pare d'en Lluc era veterinari i a casa seva convivia amb un gat sense cua, un gos afònic, un parell de peixos taronja i un cargol.

En Lluc va intentar corregir l'error immediatament.

—És la mare qui no vol animals a casa.

La Rita li va etzibar un cop de colze.

—La teva mare no viu amb vosaltres.

En Bartomeu Bleda cada cop estava més nerviós i, quan això passava, la papada se li inflava com un globus.

—Vull dir... els animals van ser el motiu de la separació —va mentir en Lluc fet un embolic.

—Com que estan separats i cadascú viu a casa seva, pots fer-te càrrec de la Rainette! —va determinar en Bartomeu Bleda, enutjat.

—He, he, he! —La Magalí s’ho passava d’allò més bé.

—I ara, abans de marxar, et donaré unes quantes indicacions per tal que la Rainette estigui com una reineta a casa teva —i dit això va donar la classe per finalitzada.

Ràpidament es va buidar l’aula i en Lluç va acompanyar en Bartomeu Bleda fins al seu despatx.

—Un cop a casa, treu-la de la capseta de fusta —va dir en Bartomeu Bleda assenyalant-la. I, llavors, aixecant l’índex va advertir—: Que no li toqui ni una sola gota d’aigua.

El Bleda es va ajupir i va obrir un calaix. De l’interior en va treure un pot de vidre amb una etiqueta en la qual es podia llegir:

—Unes quantes llaminadures. Això és tot. Dilluns torna'm la Rainette sana i estàlvia, noi.

En Lluc es va mirar el pot d'insectes secs amb cara de fàstic. El va subjectar amb el polze i l'índex i el va guardar dins la motxilla. El professor de naturals li va entregar la capseta amb la granota i, empenyent-lo per l'espatlla, el va fer fora del despatx.

Abans de marxar, però, en Lluc es va tornar a tombar. L'avió de paper seguia damunt el seu cap.